

Verzoeken om dopen of huwelijken komen in soorten en maten:

“Wilt u in het Engels ons huwelijk inzegenen? Maar niet in de kerk – dat willen we niet. Gewoon een zegen op een trouwlocatie van de gemeente.”

“Wilt u ons kindje dopen, in het Engels. We wonen in Den Haag. Een voorgesprek met de twee ouders kan niet, want we kunnen niet weg van ons werk.”

“Ik woon in Almere. Wilt u ons kindje dopen? Nee, we kennen uw kerk niet. We zijn er ook nog nooit geweest. Maar we hebben u gevonden op internet.”

“Wilt u ons kind dopen: ja het voorgesprek is wat moeilijk, we wonen in München. Morgenavond kan wel, dan doet mijn vrouw het vanuit huis, en ik doe mee met Zoom vanuit de rijdende auto.”

“We willen graag ons kind laten dopen in uw kerk. We wonen in New York. We waren vorig jaar op bezoek in Amsterdam en we vonden het interieur zo prachtig, dat lijkt ons geweldig. We hebben geen contact met de parochie waar we wonen.”

Dit is een greep uit de verzoeken van de afgelopen zes maanden. Ik sprak erover met een vrijwilliger uit De Krijtberg. Ik vertelde dat ik er moeite mee had, dat ik deze verzoeken allemaal – op één na – had afgewezen. Maar het wringt dan toch bij mij. Kan je iemand het doopsel weigeren omdat de ouders zo zijn, en niet de geringste moeite doen om iets bij te dragen aan gemeenschapsvorming? Haar antwoord: “Daar hoef je je geen zorgen over te maken, Jan. De kerk is toch geen supermarkt!” Dat stelde me gerust. Overigens: bij ieder doopsel dat ik niet aanneem, verwijs ik naar een parochie in de eigen woonplaats.

Er komen ook verzoeken uit Amsterdam binnen van mensen die niet in het centrum wonen. Ik kijk dan altijd bij welke parochie ze horen, en zoek op hoe die parochie het geregeld heeft. Als ik dan zie dat de website al drie jaar niet is bijgewerkt, en er voor het doopsel wordt verwezen naar een pastor die vier jaar geleden naar elders vertrok, dan gaan we natuurlijk in gesprek, en wordt er gewoon bij ons gedoopt in Engels, Frans, Duits of Nederlands. Zoals laatst dat kindje van een Nigeriaanse moeder die gevlucht was uit Kiev in Oekraïne, en nu in een opvangcentrum woont.

Afgelopen jaar hadden we in De Krijtberg 23 dopen van kinderen (het jaar ervoor ook 23), en elf volwassenen werden in de kerk opgenomen, net als het jaar daarvoor. Het aantal huwelijken was dit jaar zeven (en nog één in de provincie), maar dat was een inhaalslag na twee magere coronajaren. Er werden zeven uitvaarten verzorgd, waarvan vier uit de kerk aan het Singel.

O ja, en als we mensen laten weten dat ze bij ons kunnen trouwen of dopen, laat de helft daarvan nooit meer iets van zich horen, zelfs als er al een datum was gereserveerd. Hebben ze elders iets gevonden? Zien ze ervan af? We kunnen er alleen maar naar raden.

Rector Jan Stuyt SJ